

Mirant el Guernica

Un relat de: [forever](#)

A en Marc l'atur li havia fet redescobrir el plaer de visitar museus. S'hi passava hores. Especialment al Reina Sofia, mirant el Guernica. La pintura era poesia muda, recordava haver llegit en algun lloc. Però per ell, l'obra mestra de Picasso no era muda. Cridava. I ho feia amb tres crits: el crit sord de l'austeritat cromàtica, el crit desesperat d'enigmàtiques figures turmentades i el crit rotund d'unes dimensions que empetitien als éssers humans.

Quan el primer nen va entrar, faltava poc per tancar el museu i només quedava el Marc a la sala. L'infant vestia roba esparracada, estava brut i feia olor de socarrim. Tenia el rostre gris i estranyament deformat. Va intentar somriure, com demanant perdó, i li va sortir una ganyota. Es va apropar al quadre arrossegant la corda de protecció i, laboriosament, amb el monyó del seu braç dret, va pintar unes ratlles insolentment vermelles amb una sang que feia temps hauria d'haver-se coagulat.

I aleshores van començar a entrar més nens i nenes. N'hi havia de totes les edats i nacionalitats. Alguns, amb mutilacions espantoses, no podien caminar i s'arrossegaven. S'apropaven al quadre, traçaven ratlles amb la sang de les ferides obertes, i s'asseien. Semblaven massa esgotats per a fer res més.

En Marc hauria volgut marxar però les cames no l'obeïen. La desfilada de nens mutilats, foradats, cremats, aixafats, no s'aturava. Tots feien el mateix: pintaven i es deixaven caure a terra. L'aire era irrespirable, podia a cendra i a mort. El Guernica ja no era monocrom, les línies de sang dibuixaven una reixa a tot el llarg de la part inferior del quadre. Una reixa espantosa, d'un roig obscè, orgànic.

Amb un gemec, en Marc es va desmaiar.

El va despertar un empleat de museu. Els nens havien desaparegut i el Guernica no tenia ni rastre de color.

Ja al carrer, en Marc va mirar el cel. No hi havia estels. Ni avions. Vesprejava i començava a fer molt fred. Però no prou per congelar les llàgrimes.